

»Domov! In če bi te nosil na hrbtu — domov! In če bi se plazila oba po rokah in po nogah — domov! Preko gorâ, močvirij, rek, preko nevarnosti in zased — domov! Romala bova kakor v svetišče in poljubila bova sveta tla naše Koroške!«

* * *

Vi pa, ki ste čitali, romajte tudi vi z Matjažkom, romajte v zibel slovenstva, v dom stare pravde, v večno lepo Koroško zemljo! Išcite ondi zakladov po gorah in jezerih; poslušajte, kaj pojejo vile, kaj pravijo pevke-prerokinje! Poglejte, če zeleni že skalna gora, če se že vzbuja Matjaž?

Janko Samec:

Netopir.

*Skoz noč prhuta netopir
in išče, išče svoj kvartir —
a v temi ga ne vidi!*

*Pa butne z nosom ob drevo,
zavpije sova: »Ohoho —
le sèm, le sèm ne pridi!« —*

*In spet zaplava v črni mrak:
tam spi zverina — volkodlak ...
In smuk! v uhó mu skoči.*

*A volkodlak, kot da je gluha,
zagodrnjava: »Uf, uf, uf ...
kar zgubi se mi v noči!«*

*Potem obesi se na drev
ter zakriči pred svinjski hlev:
»Je kaj prostora zame?«*

*Skoz noč zacvili pujsek mlad:
»Jaz, boter, res bi vzel vas rad,
a ni doma še mame!«*

*Pred sabo ugleda svetlo luč,
in v noč zaškriplje v vratih ključ.
»No, zdaj pa bo!« si misli.*

*A revček spet se zmótil je:
le človek se napótil je
počivat sam na svišli.*

*Odplul je netopir drugam,
potrkal tu, poprosil tam —
nihče ga ne usliši!*

*Se dobri Bog je nanj ozrl,
in z jutrom lino mu odprl —
zdaj spi v Njegovi hiši!*